

Ігор ЄРМОЛАЄВ

курсант

Науковий керівник:

Максим ШЕВЯКОВ

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

На сьогодні, наявними є стрімкі інтеграційні процеси в міжнародному просторі, які самі по собі сприяють все більшому налагодженню співпраці різних країн світу. Даний процес направлений на поліпшення та удосконалення правових систем різних країн та підвищення ролі людини у правовому полі. Відповідні зміни не можуть залишитися без уваги будь-якої правової держави, адже вони сприяють поліпшенню та розширенню основоположних прав людини. Так як Україна належить до європейської регіональної системи захисту прав людини, то постає певна необхідність залучення міжнародних стандартів у національне правове середовище.

Україна вже певним чином взяла курс на інтеграцію у європейське співтовариство, а відповідні міжнародні принципи щодо основоположних права та свобод людини і громадянина мають ґрунтовний зміст для подальшої розбудови успішної правової держави, для якої людина виступає найвищим соціальним благом у будь-якій сфері розвитку країни. Проблеми адаптації чинного законодавства нашої країни з відповідним урахуванням досвіду в правових системах, останнім часом відіграють значну роль у безпосередньому досягненні відповідності національного законодавства до європейського права. Відповідний процес вимагає певної злагодженості співпраці всіх гілок влади, які функціонують в нашій державі. Адже процес адаптації національного законодавства до права Європейського Союзу, певним чином охоплює дуже велике коло питань, що пов'язані як із правовою системою функціонування державної влади в Україні, так і з правовою основою прав, свобод та законних інтересів людини, громадянина.

Зазначимо той факт, що у безпосередньому створенні деяких нормативно-правових актів в нашій незалежній країні, значну роль відіграли і ті, що функціонують в чинному законодавстві Європейського Союзу. Прикладом цього можемо навести Конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод [2], яка певним чином слугувала підґрунтям для

створення Основного Закону нашої держави – Конституції [1].

Здійснюючи аналіз стану дотримання нашої державою міжнародних стандартів у галузі прав людини, значна кількість науковців справедливо зауважує на тому, що владою здійснюються певні кроки щодо приведення національного законодавства України у відповідність до міжнародних стандартів прав людини та їх запровадження на практиці. Однак, на сьогодні, певної уваги вимагає посилення заходів для забезпечення виконання взятих Україною зобов'язань у галузі прав і свобод людини. Так, науковець В. Тацій наголошує на тому, що європейські механізми захисту прав людини не є сталими структурами, з певним урахуванням нових тенденцій у політико-правовому розвитку вони постійно піддаються оновленню з метою полегшення до них доступу громадян та підвищення рівня ефективності рішень міжнародних правозахисних інстанцій [3].

Варто зазначити той факт, що на український суд, відповідним чином покладається обов'язок щодо застосування та урахування вищезазначеної Конвенції та практики Європейського Суду з прав людини при безпосередньому розгляді справ. При здійсненні аналізу правової доктрини, було виділено декілька правників, які виокремлюють те, що останні мають обов'язково застосовуватися лише за наявності певних умов, а саме:

1) за відповідної наявності в українському суспільстві певних правових «прогалін» щодо прав людини та основоположних свобод, які водночас певним чином визначені в Конвенції та протоколах до неї;

2) щодо кращого розуміння тих положень українського законодавства, до яких відповідним чином були внесені зміни чи доповнення на безпосередній підставі певних рішень ЄСПЛ;

3) для безпосередньої реалізації на практиці таких основних принципів Конвенції, які чітко не визначаються в чинних нормативно-правових актах нашої країни та потребують відповідного дослідження [4].

Дані умови є повністю обґрунтованими та доцільними, адже наш українські судді не зобов'язані постійно керуватися практикою європейського права, адже Україна поки що не входить до числа членів Європейського Союзу.

Також зазначимо, що винесене Європейським судом рішення носить обов'язковий характер і є остаточним, що не підлягає оскарженню. Прецедентне право Європейського суду безпосередньо впливає на судову практику держав та сприяє дотриманню основних прав і свобод людини. Саме тому, основною метою функціонування міжнародно-правових механізмів полягає в контролі та забезпеченні дотримання міжнародних стандартів з прав людини. Особливо, це проявляється до основних прав особистості (людини) і певна реалізація та охорона яких повинна бути ефективно забезпечена судовою незалежністю в будь-якій країні [5].

Отже, для подальшого ефективного розвитку вітчизняної правозастосовної практики в напрямі всебічного захисту прав людини

необхідно відповідним чином завершити також роботу над визнанням вищою судовою інстанцією України необхідності вжиття заходів щодо сприяння впровадженню положень міжнародних договорів України до судової практики. Адже дане впровадження міжнародних норм, які стосуються захисту прав та свобод людини і громадянина, можуть значно покращити не тільки судовий процес, а і все національне законодавство нашої держави, піднявши його на новий рівень розвитку.

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року №254к/96 ВР.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : від 4 листопада 1950 р., зі змінами внес. Протоколом № 1: *Офіційний вісник України*, 2006. № 32. 2371 ст.

3. Тацій В. Імплементация європейських стандартів у галузі прав людини – важливий напрям правової політики України. *Право України*, 2010. 48 с.

4. Про виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23.02.2006 року №3477-IV.

5. Коваль І. Право на справедливий суд: практика Європейського суду з прав людини щодо України. *Право України*, 2006. 132 с.

Маргарита ЗАВГОРОДНЯ

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Артур МАРГУЛОВ

професор кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
доктор історичних наук, доцент

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ КОНТЕКСТ РОЗУМІННЯ ТА СПРИЙНЯТТЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Корупція як соціокультурне явище має свої відмінності залежно від країни та історичної ситуації. Корупція все ще існує у розвинених країнах світу, але це явище суттєво відрізняється від явища, яке спостерігається в Україні. Адекватні заходи боротьби з корупцією неможливо розробити шляхом транспонування світових стандартів без виявлення особливостей кожної конкретної культури. О. Костенко, науковий співробітник Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, визначає тип корупції в Україні як кризу. Це означає, що: